

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíckové v právní věci žalobkyně: **Základní umělecká škola Folklorika Praha, s. r. o.**, se sídlem Pod Dráhou 1638/7, Praha 7, zastoupena Mgr. Petrem Olbortem, advokátem se sídlem Nad Vývozem 4828, Zlín, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, č. j. 14 A 64/2022-86,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, č. j. 14 A 64/2022-86, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 29. 6. 2022, č. j. MSMT-5252/2022-5, byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 14. 12. 2021, č. j. MSMT-27384/2021-9, jímž bylo rozhodnuto o výmazu základní umělecké školy, jejíž činnost vykonává žalobkyně, z rejstříku škol a školských zařízení (dále jen „školský rejstřík“) podle § 150 odst. 1 písm. f) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“). Důvodem pro výmaz byla skutečnost, že žalobkyně uvedla v žádosti o zápis školy do školského rejstříku nepravdivé údaje, které se vztahovaly ke třem místům poskytování vzdělávání (z celkových deseti), na adresách Chlupova 1800/6, Praha 5 - Stodůlky, Pod strašnickou vinicí 623/23, Praha 10 - Strašnice a V bytovkách 803/12, Praha 22 – Uhřetěves (dále jen „rozporovaná místa poskytování vzdělávání“).

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí ministra žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 31. 5. 2023, č. j. 14 A 64/2022-86, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud neshledal důvodnou námitku nicotnosti z důvodu absence konkrétního data uvedeného v záhlaví napadeného rozhodnutí, kterou vyvrátil s poukazem na skutečnost, že toto rozhodnutí nese digitální podpis ministra obsahující časové razítko a jako takové splňuje zákonné náležitosti. Městský soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministra pro absenci důvodů, kterou vyvrátil s poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, podle kterého není přípustné institut nepřezkoumatelnosti vztahovat na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabýval a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou. Námitku nesprávného právního posouzení a tvrzeného znemožnění nápravy prostřednictvím výmazu rozporovaných míst poskytování vzdělávání městský soud odmítl s tím, že žalobkyní naznačené řešení není možné, neboť jí prezentovaný výklad školského zákona je nesprávný, protože v projednávané věci neexistuje mezera v zákoně, nelze využít předestřenou analogii s § 148 odst. 3 školského zákona a současně protože platí, že školský zákon chápe místa, kde se poskytuje vzdělávání, jako základní a nedílnou součást zapsané školy zakotvující její činnost coby vzdělávací instituce jako celku. Námitku nepřerušení řízení o výmazu školy z důvodu souběžného vedení řízení o žádosti o výmaz rozporovaných míst poskytování vzdělávání městský soud odmítl s tím, že následným odstraněním údajů o místech, jichž se týkají sporné smlouvy, nemůže dojít ke zhojení závadného stavu, jenž vznikl již zápisem do školského rejstříku. Námitku nepřiměřenosti a tvrdosti postupu i přes skutečnost, že vzdělávací činnost na ostatních místech funguje, městský soud odmítl s poukazem na rozsudek ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3 As 107/2019-38, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o výmazu konkrétní školy z rejstříku z důvodu, který má ryze individuální charakter, nepředstavuje opatření, které by spadalo pod esenciální jádro čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Poukaz žalobkyně na kvalitu vzdělávání, jíž se zabývala i Česká školní inspekce, městský soud pak odmítl s tím, že tato námitka je zcela nerozhodná a ani rozhodnutí ministra nic v rozporu s tím neuvádí.

[4] Městský soud však shledal důvodnou námitku nesprávného výkladu neurčitého právního pojmu „rozhodné údaje“. Městský soud v daném kontextu odkázal na § 144 odst. 1 písm. g) školského zákona, který mezi údaji zapisovanými do školského rejstříku uvádí „označení místa, kde se uskutečňuje vzdělávání nebo školské služby“, a na § 147 odst. 1 písm. g) školského zákona, který v rámci náležitostí žádosti o povolení zápisu vyžaduje předložení dokladu osvědčujícího „vlastnické nebo užívací právo právnické osoby, která bude vykonávat činnost školy nebo školského zařízení, k prostorám, případně území, kde bude uskutečňováno vzdělávání nebo školské služby.“ Městský soud následně v dané souvislosti uvedl, že sporné nájemní smlouvy nebyly vůbec uzavřeny, žádost o zápis základní umělecké školy, jejíž činnost vykonává žalobkyně, tudíž nebyla v plném rozsahu doplněna o doklady podle § 147 odst. 1 písm. g) školského zákona, když u třech míst poskytování vzdělávání z celkem deseti uvedených v žádosti žalobkyně nedisponovala platným dokladem osvědčujícím užívací právo k prostorám, kde mělo být uskutečňováno vzdělávání. Městský soud konstatoval, že absence uvedených dokladů představuje nesprávnost žádosti, pokud jde o místa poskytovaného vzdělávání. Městský soud nicméně současně shledal, že napadené rozhodnutí

pokračování

se nedostatečně vypořádalo s požadavkem školského zákona, že pro výmaz školy ze školského rejstříku se musí jednat o údaje rozhodné pro povolení zápisu. K tomu městský soud uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobkyně měla zajištěna místa, kde uskutečňuje vzdělávání, v míře odpovídající počtu přijatých žáků a že v předmětných prostorách nikdy svou činnost nevykonávala, bylo na žalovaném, aby se konkrétněji zabýval otázkou, proč zjištěné nedostatky představují v § 150 odst. 1 písm. f) školského zákona uvedený požadavek, aby se jednalo o údaje rozhodné pro povolení zápisu. Městský soud tedy uzavřel, že citovaná zákonná ustanovení obsahují komplexní právní úpravu, jež neumožňuje jiný výklad ani nevyžaduje doplnění za použití analogie, ale žalovaný se v napadeném rozhodnutí nedostatečně zabýval výkladem neurčitého právního pojmu „rozhodné údaje“, přičemž v tomto rozsahu se jeví napadené rozhodnutí jako nedostatečně odůvodněné.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel předně namítal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v nesrozumitelnosti, a to z důvodu, že napadený rozsudek je co do výroků II. a III. a svého odůvodnění vnitřně rozporný a zmatečný. Městský soud v bodu 38 rozsudku uvedl, že dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. V bodu 67 odůvodnění rozsudku ovšem naproti tomu městský soud uvedl, že shledal žalobu částečně důvodnou. Jestliže tedy městský soud prostřednictvím výroků II. a III. rozsudku rozhodl, že se žalobou napadené rozhodnutí ruší, věc se vrací k dalšímu řízení a že stěžovatel je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, bylo povinností městského soudu současně postavit najisto základní otázku, tedy zda žaloba byla, nebo nebyla podána důvodně. Takový závěr však z odůvodnění rozsudku městského soudu nevyplývá a městský soud si tak v rozsudku protirečí, když stran důvodnosti žaloby uvádí dva zcela protichůdné závěry. Stěžovatel v dané souvislosti poukázal na to, že ta část odůvodnění rozsudku městského soudu, v níž jsou vyvráceny námitky uvedené v žalobě, sama o sobě přesvědčivě a v úplnosti vyvrací veškerou žalobní argumentaci. Podle stěžovatele tedy byl dán důvod, aby soud postupoval ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] V další části kasační stížnosti stěžovatel polemizoval se závěrem městského soudu stran nedostatečného posouzení, zda se v případě údajů o rozporovaných místech poskytovaného vzdělávání jedná o údaje rozhodné pro povolení zápisu do školského rejstříku. Podle stěžovatele předmětný neurčitý právní pojem dostatečně vyložil již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, kde uvedl, že podmínkou zápisu školy do školského rejstříku je doložení užívacího práva k místu poskytovaného vzdělávání, a to na základě § 147 odst. 1 písm. g) školského zákona. Jedná se tedy o zákonnou (obligatorní) náležitost žádosti o zápis školy do školského rejstříku, bez níž k zápisu nedojde, a tedy o údaj rozhodný. Jak se ukázalo, žalobkyně uvedla nesprávné údaje, neboť užívací právo k některým místům poskytovaného vzdělávání zapsaným v školském rejstříku (respektive k nemovitým věcem) ve skutečnosti nemá (a neměla). Podle stěžovatele je z kontextu celého rozhodnutí zřejmé, proč muselo k výmazu základní umělecké školy z školského rejstříku na základě § 150 odst. 1 písm. f) školského zákona dojít. Přitom je nutné správní rozhodnutí ministerstva a rozhodnutí o rozkladu v rámci soudního přezkumu vnímat jako jeden celek, jak dokládá ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle názoru stěžovatele

správní orgány řádně posoudily všechny okolnosti případu a žalobkyni se svými úvahami seznámily, nebyl tak důvod neurčitý právní pojem v napadeném rozhodnutí objasňovat více, než jak to správní orgány učinily. Stěžovatel rovněž podotkl, že pokud by již během řízení o povolení zápisu do školského rejstříku zjistil, že předložené smlouvy k prostorům v rozporovaných místech poskytování vzdělávání ve skutečnosti nebyly uzavřeny, žádost by podle § 148 odst. 3 písm. c) školského zákona zamítnul, protože obsahuje nepravdivé údaje.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel k dané problematice přistupuje značně schematicky či zjednodušeně. Byť údaje o místech poskytování vzdělávání jsou náležitostí žádosti o povolení zápisu školy do školského rejstříku, nelze automaticky dospět k závěru, že se jedná o rozhodné údaje pro zápis do školského rejstříku ve smyslu § 150 odst. 1 písm. f) školského zákona, jak dovozuje stěžovatel. Nesprávný údaj se vztahoval pouze k některým z více míst poskytování vzdělávání, konkrétně ke třem z celkového počtu deseti. To znamená, že ke zbývajícím sedmi místům poskytování vzdělávání žalobkyně právní titul má, a v nich se také, na rozdíl od rozporovaných míst poskytování vzdělávání, výuka uskutečňuje. Žalobkyně má za to, že pokud existují další místa poskytování vzdělávání, pak nelze uvažovat o tom, že lze rozhodnout o výmazu školy ze školského rejstříku, neboť materiální podmínka k výmazu, tedy nepravdivost rozhodných údajů pro zápis školy do školského rejstříku splněna není. O takové eventualitě by bylo možné snad uvažovat pouze za předpokladu, že by se nepravdivé údaje týkaly všech míst poskytování vzdělávání, tedy pokud by fakticky neexistovalo žádné místo, kde v rámci školy lze vzdělávání poskytovat (ať již z důvodu absence právního titulu k jeho užívání nebo kvůli nesplnění veřejnoprávních předpisů k užívání prostor k takovému účelu). To však není případ žalobkyně. Tato navíc odmítá, že by údaje o místech poskytování vzdělávání jako takové byly podstatným údajem pro zápis školy do školského rejstříku. Ustanovení § 147 odst. 1 školského zákona rozlišuje mezi termíny údaje a doklady, přičemž v souvislosti s místy poskytování vzdělávání je povinností žadatele k žádosti předložit doklady [viz § 147 odst. 1 písm. g) školského zákona]. Ustanovení § 150 odst. 1 písm. f) školského zákona však jako důvod pro výmaz školy ze školského rejstříku považuje pouze nesprávné údaje, navíc rozhodné pro její zápis do školského rejstříku, nikoliv nesprávné či nepravdivé doklady. Podle § 148 odst. 3 písm. c) školského zákona je důvodem k zamítnutí žádosti o zápis školy do školského rejstříku, jestliže žádost obsahuje nepravdivé údaje, nicméně orgán, který školský rejstřík vede, tak podle okolností učiní v celém rozsahu nebo jen v části dotčené nepravdivými údaji. V případě žádosti žalobkyně by se tak muselo stát pouze ve vztahu k rozporovaným místům poskytování vzdělávání. Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v jeho nesrozumitelnosti, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[13] Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů, kvůli kterým nelze skutečně rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Z ustálené judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je zejména takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, nebo jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod uvedený pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-78, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je dále takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, či jehož výrok je v rozporu s odůvodněním. Může se jednat též o rozhodnutí, jehož závěry jsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[14] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud žádnou vadu způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost neshledal. Z jeho obsahu je zřejmé, jakým způsobem o věci městský soud rozhodl a odůvodnění rozsudku je v souladu s jeho výrokiem. Úvahy městského soudu jsou dostatečně jasné a srozumitelné. Skutečnost, že městský soud v bodě 38 odůvodnění svého rozsudku omylem uvedl, že žaloba nebyla podána důvodně, sama o sobě nezpůsobuje jeho nesrozumitelnost. Jak z výroku, tak i z odůvodnění napadeného rozsudku je totiž jednoznačně zřejmé, že městský soud dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit náklady řízení. K tomu zdejší soud dodává, že v případě bodu 38 odůvodnění napadeného rozsudku se zjevně jedná o obecný text, který městský soud opakovaně používá na úvod samotného posouzení věci, kdy v něm nedopatřením zůstala i zmínka o nedůvodnosti podané žaloby.

[15] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele se závěrem městského soudu, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nedává dostatečnou odpověď na otázku, proč by nesprávné údaje v souvislosti s rozporovanými místy poskytování vzdělávání měly být rozhodné pro zápis školy do školského rejstříku tak, aby byla naplněna podmínka pro výmaz školy ze školského rejstříku vyžadovaná § 150 odst. 1 písm. f) školského zákona, resp., že se nedostatečně vypořádalo s neurčitým právním pojmem „rozhodné údaje“.

[16] K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů lze obecně uvést, že se primárně týká nedostatků jeho odůvodnění. Náležitosti odůvodnění

správního rozhodnutí jsou pak stanoveny v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se v něm *uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*. K tomu je vhodné doplnit, že správní řízení tvoří dohromady jeden funkční celek, což znamená, že otázku přezkoumatelnosti je třeba vždy hodnotit v závislosti na vzájemné provázanosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).

[17] Stěžovatel na str. 2 rozhodnutí ze dne 14. 12. 2021 uvedl, že „*Předložením uvedených smluv o nájmu účastník řízení dokládá splnění podmínky podle ustanovení § 147 odst. 1 písm. g) školského zákona. Jelikož Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy v rámci své činnosti zjistilo, že předložené smlouvy ve skutečnosti nebyly uzavřeny, a nebyly tak doloženy správné údaje rozhodné pro povolení zápisu školy do rejstříku škol a školských zařízení, zahajuje ministerstvo řízení o výmazu předmětné základní umělecké školy z rejstříku škol a školských zařízení. Pro úplnost je nutno dodat, že pokud by ministerstvo tyto skutečnosti zjistilo během správního řízení o zápisu uvedené základní umělecké školy, zamítlo by žádost dle § 148 odst. 3 písm. c) školského zákona, protože žádost obsahuje nepravdivé údaje.*“ Tuto úvahu stěžovatel poté rozvedl na straně 8 a 9 prvoinstančního rozhodnutí a uzavřel na straně 10 tohoto rozhodnutí. Stěžovatel zejména uvedl, že předložením neplatných smluv o nájmu nebytových prostor týkajících se rozporovaných míst poskytování vzdělávání žalobkyně dokládala splnění podmínky zápisu školy do školského rejstříku podle § 147 odst. 1 písm. g) školského zákona. Jednalo se přitom o zákonnou náležitost žádosti o zápis školy do školského rejstříku, bez níž k zápisu nedojde, a tedy o údaj rozhodný. Podle stěžovatele tak byly splněny podmínky pro výmaz školy ze školského rejstříku podle § 150 odst. 1 písm. f) školského zákona.

[18] Rovněž ministr v žalobou napadeném rozhodnutí o rozkladu konstatoval, že údaje o místech poskytovaného vzdělávání představují údaje rozhodné pro zápis základní umělecké školy do školského rejstříku, a to v celkovém rozsahu. Ministr dále uvedl, že žalobkyně přehlídí podstatnou okolnost, že „*místa poskytovaného vzdělávání jsou z hlediska režimu stanoveného platnou právní úpravou obsažena ve školském zákoně zásadně vázána na stanovení nejvyššího povoleného počtu žáků školy. Skutečnost, že účastník řízení prostřednictvím základní umělecké školy, jejíž činnost vykonává, poskytuje vzdělávání na dalších v rejstříku škol a školských zařízení zapsaných místech, je tudíž v daném ohledu zcela bez významu a nikterak neovlivňuje (porušenou) povinnost účastníka řízení uvádět v rejstříkové žádosti správné (pravdivé) údaje. Lze tudíž účastníkovi řízení přisvědčit v tom smyslu, že správně popsal dva dílčí významy zápisu míst poskytovaného vzdělávání do rejstříku škol a školských zařízení (tzn. veřejnoprávní kontrolu z hlediska jejich vhodnosti na úseku hygienickém a stavebním a význam pro kontrolní činnost České školní inspekce), nelze však současně přejít skutečnost, že zcela opomněl další významné aspekty zápisu uvedeného rejstříkového údaje, který je dle názoru ministra s ohledem na platnou právní úpravu (např. na úseku určení celkové kapacity) pro komplexní posouzení rejstříkové žádosti zcela nezbytný (resp. rozhodný), a zcela nesprávně vyhodnotil jeho význam v při rozhodování o celkovém zápisu školy či školského zařízení do rejstříku škol a školských zařízení.*“ Ministr tudíž uzavřel, že v řešené právní věci bylo prvostupňovým orgánem zcela správně shledáno, že ve smyslu § 150 odst. 1 písm. f)

pokračování

školského zákona žalobkyně uvedla v žádosti o zápis do rejstříku nesprávné údaje rozhodné pro povolení zápisu školy do rejstříku.

[19] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) zřejmé, na základě jakých úvah stěžovatel dospěl k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro postup podle § 150 odst. 1 písm. f) školského zákona, tj. že žalobkyně v žádosti o zápis do rejstříku uvedla nesprávné údaje rozhodné pro povolení zápisu školy do školského rejstříku. Stěžovatel při své úvaze rovněž zohlednil i městským soudem zmíněnou okolnost, že žalobkyně měla zajištěna (a v rejstříku zapsána) i další místa, kde poskytuje vzdělávání, což však podle jeho názoru není v dané věci podstatné, neboť zápis školy je třeba posuzovat komplexně spolu s konkrétními zapisovanými místy poskytovaného vzdělávání. Ostatně i sám městský soud v bodě 56 napadeného rozsudku konstatoval, že *„zákon tato místa nechápe jako určité oddělitelné „pobočky“, ale jako základní a nedílnou součást zapsané školy zakotvující její činnost coby vzdělávací instituce jako celku. (...) Od pojmu místa, kde se uskutečňuje vzdělávání, se odvíjí určení celkové kapacity školy, je součástí společné organizace, jednotné struktury a navazuje na společný cíl a zaměření vzdělávání. Je tedy nedílnou součástí žádosti jako celku a takto komplexně je na toto místo nazíráno.“* Závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí proto nemůže obstát.

[20] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2024

David Hipšr
předseda senátu